

Stāvoklis Savienībā 2015. gadā: laiks godīgumam, vienotībai un solidaritātei

Strasbūrā, 2015. gada 9. septembrī

Žans Klods JUNKERS

Eiropas Komisijas priekšsēdētājs

Priekšsēdētāja kungs!

Cienītie Eiropas Parlamenta deputāti!

Kopš esmu Eiropas Komisijas priekšsēdētāja amatā, šodien man pirmo reizi ir gods Parlamentā runāt par mūsu Eiropas Savienības stāvokli.

Tāpēc vēlētos atgādināt šā īpašā institucionālā brīža politisko nozīmi.

Runu par stāvokli Savienībā skaidri paredz Pamatnolīgums par Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas attiecībām. Šajā nolīgumā noteikts: *"Katru gadu septembra pirmajā sesijā tiks rīkotas debates par stāvokli Savienībā, kurās Komisijas priekšsēdētājs uzstājas ar runu, apkopojot attiecīgā gada rezultātus un aplūkojot prioritātes nākamajos gados. Šim nolūkam Komisijas priekšsēdētājs papildus runai iesniedz Parlamentam rakstiski izklāstītus galvenos faktorus, ko ņēma vērā, izstrādājot Komisijas darba programmu nākamajam gadam."*

Runa par stāvokli Savienībā nozīmē, ka Komisijas priekšsēdētājam jāpārlūko Eiropas Savienības pašreizējais stāvoklis un jāizvirza turpmākā darba prioritātes.

Šī runa aizsāk starpiestāžu procesu, kurā top jauna Eiropas Komisijas darba programma nākamajam gadam.

Kopā ar pirmo vietnieku Fransu Timmermansu šorīt nosūtījām vēstuli abu Eiropas likumdevēju priekšsēdētājiem — Parlamenta priekšsēdētājam Martinam Šulcam un Padomes pašreizējās rotējošās prezidentvalsts Luksemburgas premjerministram Ksavjē Betelam. Vēstulē detalizēti izklāstīti daudzie pasākumi, ko Komisija no šā brīža līdz 2016. gada beigām iecerējusi veikt ar likumdošanas iniciatīvu un citām iniciatīvām. Mēs piedāvājam vērienīgu, mērķtiecīgu un intensīvu likumdošanas programmu, kas prasīs ciešu un produktīvu Padomes, Parlamenta un Komisijas kopdarbu.

Pašreiz mūsu likumdošanas programmai detalizēti nepievērsīšos. Tuvākajās nedēļās mums ar Parlamentu un Padomi par to būs strukturēts dialogs.

Taču domāju, ka šodien par to nav jārunā.

Esmu pirmais Komisijas priekšsēdētājs, kas nominēts un iecelts amatā 2014. gada maija Eiropas Parlamenta vēlēšanu tiešā rezultātā.

Kā vadošs politisks kandidāts piedalījos pirmsvēlēšanu cīņā, un tas man paver iespēju būt politiskākam Komisijas priekšsēdētājam.

Šāda politiska loma ir paredzēta Līgumos, ar kuriem dalībvalstis Komisiju ir padarījušas par Savienības vispārīgo interešu virzītāju. Taču krīzes gadi šādu izpratni ir mazinājuši.

Tāpēc pagājušā gada septembrī šeit Parlamentā paudu, ka vēlos būt politiskas Komisijas vadītājs. *Ļoti* politiskas Komisijas vadītājs.

Ne jau tāpēc, ka uzskatītu, ka viss ir *politizējams* un ka tā būtu jārikojas.

Nē, tāpēc, ka uzskatu, ka Eiropai patlaban ir milzīgi iekšēji un ārēji izaicinājumi un ka mēs tos varam risināt tikai ar ļoti politisku pieeju un ļoti politiskā veidā, nevienu mirkli nepiemirstot savu lēmumu politiskās sekas.

Jaunākie notikumi apstiprina, ka šāda politiska pieeja Eiropas Savienībā ir steidzami nepieciešama.

Šodien mēs nevaram rīkoties, kā ierasts.

Šodien mēs nevaram vilkt ķeksīšus, gādājot, lai no runas par stāvokli Savienībā nepazūd kāda nozaru iniciatīva.

Šodien mēs neskaitīsim, cik reizes runā par stāvokli Savienībā atskan vārdi "sociāls", "ekonomisks", vai

"ilgtspējīgs".

Tagad jābūt godīgiem.

Tagad atklāti jārunā par lielajām problēmām, ar ko saskaras Eiropas Savienība.

Jo stāvoklis mūsu Eiropas Savienībā nav labs.

Šajā Savienībā ir par maz Eiropas.

Un šajā Savienībā ir par maz Savienības.

Tas mums jāmaina. Un tas mums jāmaina tūlīt.

Bēgļu krīze: kategoriska nepieciešamība pēc Savienības rīcības

Nav tik svarīgi, kas rakstīts darba programmās vai likumdošanas iniciatīvās: šobrīd pirmā prioritāte ir bēgļu krīzes risināšana un tai tādai jābūt.

Kopš gada sākuma Eiropā ieradušies gandrīz 500 000 cilvēku. Viņu vairākums bēg no kara Sīrijā, no Islāma valsts terora Lībijā vai no diktatūras Eritrejā. Visvairāk skartās dalībvalstis ir Grieķija ar vairāk nekā 213 000 bēgļu, Ungārija ar vairāk nekā 145 000 bēgļu un Itālija ar vairāk nekā 115 000 bēgļu.

Skaitļi ir iespaidīgi. Dažus tie biedē.

Taču tagad nav laiks bailēm. Tagad ir laiks drosmīgai, apņēmīgai un saskaņotai Eiropas Savienības, tās iestāžu un visu tās dalībvalstu rīcībai.

Pirmām kārtām tas ir jautājums par cilvēcību un cieņu pret cilvēku. Un Eiropai tas ir arī vēsturiskā taisnīguma jautājums.

Mēs, eiropieši, nedrīkstētu aizmirst, ka Eiropa ir kontinents, kur gandrīz ikviens kādreiz bijis bēglis. Mūsu kopīgajā vēsturē miljoniem eiropiešu ir bēguši no reliģiskas vai politiskas vajāšanas, no kara, diktatūras vai apspiešanas.

17. gadsimtā no Francijas bēga hugenoti.

Nacisma šausmu laikmetā 20. gs. 30. un 40. gados no Vācijas bēga ebreji, sinti, romi un daudzi citi.

20. gs. 30. gadu beigās Spānijas republikāņi pēc sakāves pilsoņu karā devās uz bēgļu nometnēm Dienvidfrancijā.

Pēc tam, kad padomju tanki 1956. gadā apspieda sacelšanos pret komunistu varu, ungāru revolucionāri bēga uz Austriju.

Pēc Prāgas pavasara apspiešanas 1968. gadā trimdā uz citām Eiropas valstīm devās Čehijas un Slovākijas pilsoņi.

Simti un tūkstoši bija spiesti bēgt no mājām pēc Dienvidslāvijas kariem.

Vai esam aizmirsuši, ka ne jau bez cēloņa Savienotajās Valstīs dzīvo vairāk Makdonaldu nekā Skotijā? Ka ne jau bez cēloņa tur ir daudz vairāk O'Nīlu un Mērfiju nekā Īrijā?

Vai esam aizmirsuši, ka sakarā ar daudzkārtējām robežu maiņām, izraidīšanām un pārmitināšanām, kas notikušas Polijas nereti sāpīgajā vēsturē, un sakarā ar tām sekojušo politisko un ekonomisko emigrāciju 20 miljoni poliskas izcelsmes cilvēku dzīvo ārpus Polijas?

Vai mēs tiešām esam aizmirsuši, ka pēc Otrā pasaules kara izpostītajā Eiropā bija 60 miljoni bēgļu? Ka Eiropas šausmīgās pieredzes dēļ tika iedibināts globāls aizsardzības režīms — 1951. gada Ženēvas Konvencija par bēgļa statusu —, lai dotu patvērumu tiem, kas Eiropā pārvarēja mūrus, lai izbēgtu no kara un totalitārās apspiestības?

Mums, eiropiešiem, būtu jāzina un nekad nebūtu jāaizmirst, kāpēc tik svarīgi ir uzņemt bēgļus un īstenot pamattiesības uz patvērumu.

Jau agrāk esmu teicis, ka pārāk reti lepojamies ar savu eiropeisko mantojumu un Eiropas projektu.

Ir taču tā, ka, par spīti mūsu ievainojamībai, par spīti tam, kas mūsu pašu skatījumā ir vājās puses, šodien cilvēki patvērumu un trimdas vietu meklē Eiropā.

Šodien Tuvo Austrumu un Āfrikas cilvēku domās Eiropa ir cerību stars un stabilitātes osta.

Ar to jālepojas un no tā nav jābaidās.

Lai gan ES dalībvalstīm ir daudz domstarpību, Eiropa visnotaļ ir bagātākais un stabilākais kontinents pasaulē.

Mums ir līdzekļi, kā palīdzēt cilvēkiem, kas bēg no kara, terora un apspiestības.

Zinu, daudzi šajā mirklī vēlēšies teikt, ka tas viss ir ļoti labi, taču Eiropa nevar uzņemt visus.

Ir tiesa, ka Eiropa nevar sevī uzņemt visu pasaules postu. Taču būs godīgi un uz stāvokli skatīsimies kontekstā.

Skaidrs, ka uz Eiropu patlaban dodas nepieredzēti daudz bēgļu. Tomēr to skaits joprojām ir tikai 0,11 % no ES iedzīvotāju kopējā skaita. Libānā bēgļi ir 25 % no iedzīvotāju kopskaita. Un tautas labklājība Libānā ir piecreiz mazāka, nekā baudām Eiropas Savienībā.

Būs atklāti un godīgi arī pret mūsu bieži vien satrauktajiem pilsoņiem: kamēr vien Sīrijā būs karš un Lībijā terors, bēgļu krīze tāpat vien neizzudīs.

Varam būvēt mūrus, varam celt žogus. Taču kaut uz mirkli viņu vietā iedomājieties sevi, iedomājieties, ka jums rokās ir paša bērns, ka jums pazīstamā pasaule ir sadragāta. Bēgdami no kara vai tā dēvētās Islāma valsts barbarisma, jūs maksātu jebkādu cenu, kāptu pāri jebkuram žogam, kuģotu pār jebkuru jūru, šķērsotu jebkuru robežu.

Tāpēc ir pēdējais laiks sākt bēgļu krīzi *pārvaldīt*. Cita risinājuma nav.

Pēdējās nedēļās esam cits citu daudz vainojuši. Dalībvalstis cita citai pārmetušas, ka nav darīts pietiekami vai ir darīts nepareizi. Un dalībvalstu galvaspilsētas diezgan bieži vainojušas Briseli.

Par šo vainas meklēšanu mēs visi varētu dusmoties. Taču kam gan tas dotu labumu? Dusmošanās nevienam nepalīdz. Cenšanās kādam uzvelt vainu bieži vien liecina tikai to, ka negaidīti notikumi politiskus pārsteiguši nesagatavotus.

Nē, mums drīzāk vajadzētu atcerēties vienošanās, kas šajā situācijā varētu palīdzēt. Ir īstais brīdis novērtēt to, kas mums ir, un strauji virzīties tālāk.

Mēs nesākam tukšā vietā. Kopš 21. gadsimta sākuma Komisija ir neatlaidīgi citu pēc cita iesniegusi tiesību aktu priekšlikumus kopējas Eiropas patvēruma sistēmas izveidei. Un Parlaments un Padome šos tiesību aktus citu pēc cita ir pieņēmuši. Jaunākais tiesību akts stājās spēkā vēl tikai 2015. gada jūlijā.

Tagad mums visā Eiropā ir vienoti standarti attiecībā uz to, kā mums patvēruma meklētāji jāuzņem, sargājot viņu cieņu, attiecībā uz to, kā jāapstrādā patvēruma pieteikumi, un mums ir vienoti kritēriji, pēc kuriem mūsu neatkarīgās tiesu sistēmas izlemj, vai attiecīgajam cilvēkam ir tiesības uz starptautisku aizsardzību.

Taču šie standarti jāīsteno un praksē jāievēro. Tas pilnīgi noteikti vēl nenotiek, par to mēs katru dienu varam pārliecināties televīzijā. Pirms vasaras Komisijai bija jāierosina pirmā pārkāpuma procedūru sērija ar 32 procedūrām, lai dalībvalstīm atgādinātu, ko tās agrāk piekritušas darīt. Tuvākajās dienās Komisija ierosinās vēl vienu sēriju. Eiropas tiesību akti jāīsteno visām dalībvalstīm — tiesiskā Savienībā tam jābūt pašsaprotamam.

Vienotiem patvēruma meklētāju uzņemšanas standartiem ir liela nozīme, taču ar tiem vien pašreizējo bēgļu krīzi pārvarēt nebūs iespējams. Komisija, Parlaments un Padome to teica pavasarī. Komisija maijā iesniedza visaptverošu Eiropas programmu migrācijas jomā. Nebūs godīgi apgalvot, ka kopš tā laika nekas nav mainījies.

Mēs trīskārt pastiprinājām klātbūtni jūrā. Kopš tā laika dzīvība izglābta vairāk nekā 122 tūkstošiem cilvēku. Bojā iet nedrīkstētu neviens, taču esam izglābuši par 250 % vairāk cilvēku: bez mūsu rīcības viņi būtu gājuši bojā. Kopīgajās *Frontex* koordinētajās operācijās Itālijā, Grieķijā un Ungārijā piedalās 29 valstis — dalībvalstis un Šengenas līguma asociētās valstis. 102 piekomandēti virsnieki no 20 valstīm, 31 kuģis, trīs helikopteri, četri gaisa kuģi ar fiksētiem spārnēm, astoņi patruļautomobiļi, seši ar naktsredzamības iekārtām aprīkoti transportlīdzekļi un četri parastie transportlīdzekļi — tas ir pirmais Eiropas solidaritātes apliecinājums darbībā, lai gan darāmā vēl ir daudz.

Daudz apņēmīgāk esam vērsušies pret nelegālajiem cilvēku pārvadātājiem un centušies izformēt to grupējumus. Tagad savā rīcībā iegūt kuģi ir daudz grūtāk, tāpēc mazāk cilvēku ir gatavi likt uz kārts dzīvību nestabilās, jūrā nekuģojamās laivās. Ar to panākta skaita stabilizēšanās Vidusjūras vidienes maršrutā, pa kuru augustā ieradušies apmēram 115 tūkstoši bēgļu, tikpat daudz kā pagājušajā gadā. Tagad līdzīga stabilizēšanās jāpanāk Balkānu maršrutā, ko visi politikas veidotāji acīmredzot pametuši novārtā.

Eiropas Savienība ir arī galvenais donors globālajos Sīrijas bēgļu krīzes atvieglošanas centienos. Humanitāriem mērķiem un attīstībai paredzētai, ekonomiskai un uz stabilizāciju vērstai palīdzībai sīriešiem Sīrijā, bēgļiem un viņu uzņēmējām kopienām kaimiņvalstīs Libānā, Jordānijā, Irākā, Turcijā un Ēģiptē Eiropas Komisija un tās dalībvalstis ir piešķirušas apmēram 4 miljardus eiro. Piemēram,

šodien pat mēs uzsākām divus jaunus projektus, kas 240 tūkstošiem Sīrijas bēgļu Turcijā pavērs piekļuvi izglītībai un viņus nodrošinās ar pārtiku.

Esam kolektīvi apņēmušies nākamgad, solidarizējoties ar kaimiņvalstīm, pārmitināt vairāk nekā 22 000 cilvēku no valstīm ārpus Eiropas. Protams, tas joprojām ir ļoti pieticīgi salīdzinājumā ar Hērakla darbiem, ko veikušas Turcija, Jordānija un Libāna, kurās mitinās vairāk nekā 4 miljoni Sīrijas bēgļu. Manī vieš optimismu dažu dalībvalstu labā griba būtiski pastiprināt Eiropas centienus pārmitināšanā. Tas mums dos iespēju ļoti drīz piedāvāt strukturētu sistēmu, kurā Eiropai sistemātiskāk sakopot pārmitināšanas centienus.

Eiropai acīmredzami par maz izdevies vienoties solidaritātē attiecībā uz bēgļiem, kas ieradušies mūsu teritorijā.

Man ir skaidrs, ka dalībvalstis, kurās sākumā ierodas lielākā daļa bēgļu, — patlaban Itāliju, Grieķiju un Ungāriju — ar šo problēmu nedrīkst pamest vienas.

Tāpēc Komisija jau maijā piedāvāja ārkārtas mehānismu, kā no Itālijas un Grieķijas citur pārcelt **40 000 cilvēku**, kas lūdz starptautisku aizsardzību.

Tāpēc šodien mums ir priekšlikums par **otro ārkārtas mehānismu vēl 120 tūkstošu bēgļu pārceļšanai citur no Itālijas, Grieķijas un Ungārijas.**

Tam nepieciešams, lai Eiropa izrādītu lielu solidaritāti. Pirms vasaras no dalībvalstīm nesaņēmām cerēto atbalstu. Taču redzu, ka noskaņojums mainās. Un, domāju, tam ir pēdējais laiks.

Aicinu dalībvalstis 14. septembra iekšlietu ministru padomes ārkārtas sanāksmē pieņemt Komisijas priekšlikumus par kopskaitā 160 000 tūkstošu bēgļu ārkārtas pārceļšanu. Tagad mums nekavējoties jārikojas. Mēs nevaram Itāliju, Grieķiju un Ungāriju atstāt cīnāties vienas. Tāpat kā mēs vienu neatstātu nevienu citu ES valsti. Jo šodien cilvēki bēg no Sīrijas un Lībijas, taču rīt tikpat labi bēgs no Ukrainas.

Eiropa pagātnē ir pieļāvusi kļūdu, šķirojot cilvēkus ebrejos, kristiešos, musulmaņos. Kad ir runa par bēgļiem, ne reliģijai, ne uzskatiem, ne filozofijai nav nekādas nozīmes.

Steidzamību nenovērtējiet par zemu. Par zemu nenovērtējiet mūsu pienākumu rīkoties. Tuvojas ziema: padomājiet par ģimenēm, kas nakšņo Budapeštas parkos un dzelzceļa stacijās, Traiskirhenes teltīs vai Kosas piekrastēs. Kas ar viņiem notiks aukstajās ziemas naktīs?

Protams, ar pārceļšanu vien nepietiks. Tiesa, tie, kuriem nepārprotami vajadzīga starptautiska palīdzība un kuru pieteikums uz patvērumu tāpēc visticamāk tiks apmierināts, mums labāk jānošķir no tiem, kuri savas valstis pamet sakarā ar citiem iemesliem, uz ko patvēruma tiesības neattiecas. Tāpēc Komisija šodien piedāvā **kopīgu ES sarakstu ar drošām izceļšanas valstīm**. Šis saraksts dalībvalstīm dos iespēju dzīvošanai drošo valstu valstspiederīgo pieteikumus izskatīt paātrinātā patvēruma procedūrā. Mēs uzskatām, ka šī drošuma prezumpcija noteikti attiecas uz visām valstīm, par kurām Eiropadome ir vienbalsīgi lēmusi, ka attiecībā uz dalību Eiropas Savienībā tās atbilst Kopenhāgenas pamatkritērijiem, proti, demokrātiskumam, tiesiskumam un pamattiesību ievērošanai. Ņemot vērā to, kas sasniegts ceļā uz kandidātvalsts statusu, minētajam būtu jāattiecas arī uz citām potenciālām Rietumbalkānu kandidātvalstīm.

Protams, apzinos, ka drošo valstu saraksts ir tikai procedurāls vienkāršojums. Patvēruma meklētājiem no Albānijas, Bosnijas un Hercegovinas, bijušās Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikas, Kosovas, Melnkalnes, Serbijas un Turcijas ar to nevar atņemt pamattiesības uz patvērumu. Taču dalībvalstu iestādēm tas dod iespēju galveno uzmanību pievērst bēgļiem, kam patvēruma tiks piešķirts daudz varbūtīgāk, proti, bēgļiem no Sīrijas. Un pašreizējā situācijā šādi sadalīt uzmanību ir ļoti nepieciešams.

Es arī uzskatu, ka līdztekus tūlītējai darbībai, kas nepieciešama, lai risinātu pašreizējās ārkārtas situācijas, **ir laiks gatavoties tam, lai pamatīgāk mainītu patvēruma pieteikumu apstrādes kārtību**, — jo īpaši Dublinas sistēmu, kas prasa, lai patvēruma pieteikumus izskatītu sākotnējās iecelšanas valsts.

Mūsu īstenotajā patvēruma politikā vajag vairāk Eiropas. Mūsu īstenotajā bēgļu politikā vajag vairāk Savienības.

Patiesi eiropeskā bēgļu un patvēruma politikā nepieciešams, lai mūsu rīcībpolitiskā pieeja un noteikumi vienmēr balstītos uz solidaritāti. Tāpēc šodien Komisija arī ierosina **pastāvīgu pārceļšanas mehānismu**, kas mums turpmāk pavērs iespēju krīzes situācijas risināt ātrāk.

Vienotā bēgļu un patvēruma politikā nepieciešams, lai **tiktu ciešāk saskaņotas patvēruma politikas pēc bēgļa statusa piešķiršanas**. Dalībvalstīm kritiski jāpārskata savas atbalsta, integrācijas un iekļaušanas rīcībpolitikas. Komisija ir gatava izskatīt, kā šos centienus var atbalstīt no ES fondiem. Un **es stingri atbalstu to, lai patvēruma meklētājiem, kamēr tiek izskatīti viņu pieteikumi, būtu**

Jauts strādāt un pašiem pelnīt naudu.

Vienotā bēgļu un patvēruma politikā ir arī nepieciešams **noteiktāk kopīgi rūpēties par mūsu ārējo robežu drošību**. Labi, ka, garantēdami iedzīvotāju brīvu apriti, kas ir unikāls Eiropas integrācijas simbols, esam atteikušies no robežkontroles starp Šengenas zonas dalībvalstīm. Taču brīvās aprites medaļas otra puse ir tāda, ka mums ciešāk jāsadarbojas ārējo robežu pārvaldībā. To gaida mūsu pilsoņi. To Komisija teica jau maijā, un es to teicu savā vēlēšanu kampaņā. **Mums būtiski jāpastiprina Frontex un tas jāizveido par pilnīgi darbspējīgu Eiropas robežsardzes un krasta apsardzes sistēmu**. Tas pilnīgi noteikti ir iespējams. Taču tas maksās naudu. Komisija uzskata, ka tā būs labi ieguldīta nauda. Tāpēc līdz gada beigām mēs ierosināsim apņēmīgus soļus Eiropas Robežu un krasta apsardzes izveidē.

Patiesi vienota, eiropeiska migrācijas politika nozīmē arī to, ka mums jāapsver, vai neatvērt **legālus migrācijas kanālus**. Nepārprotiet mani: tas nepalīdzēs risināt šo bēgļu krīzi. Tomēr, ja uz Eiropu būs vairāk drošu un kontrolētu ceļu, mums būs iespējams migrāciju labāk pārvaldīt un cilvēku pārvadātāju nelegālo darbību padarīt mazāk pievilcīgu. Neaizmirsīsim, ka iedzīvotāju vidējais vecums mūsu kontinentā aizvien palielinās un tajā valda demogrāfiska lejupslīde. Talanti mums būs vajadzīgi. Laika gaitā migrācijai no risināmas problēmas jāklūst par labi pārvaldītu resursu. Šajā nolūkā **Komisija 2016. gada sākumā nāks klajā ar labi izstrādātu legālās migrācijas paketi**.

Ilgstošs risinājums būs rodams tikai tad, ja pievērsīsimies pamatcēloņiem, kuru dēļ mums patlaban ir šī nozīmīgā bēgļu krīze. **Eiropas ārpolitikai jāklūst noteiktākai. Mēs vairs nevaram atļauties būt neziņoši vai nevienprātīgi attiecībā uz karu vai nestabilitāti tieši mums kaimiņos.**

Lībijā Eiropas Savienībai un mūsu dalībvalstīm vairāk jāsadarbojas ar reģionālajiem partneriem, gādājot, lai drīzumā pie varas nāktu nacionālās saskaņas valdība. Mums vajadzētu būt gataviem šādai valdībai palīdzēt ar visiem ES rīcībā esošajiem instrumentiem, lai tūlīt pēc varas pārņemšanas tā spētu sniegt drošību un pakalpojumus saviem iedzīvotājiem. Būs vajadzīgs tūlītējs un vispusīgs ES atbalsts attīstībai un humanitārs atbalsts.

Gribu arī aizrādīt, ka **Sīrijas krīzei** drīz jau būs pieci gadi un beigas tai nav saskatāmas. Līdz šim starptautiskā sabiedrība ir pievilusi Sīrijas tautu. Eiropa ir pievilusi Sīrijas tautu.

Šodien aicinu uz diplomātisku Eiropas ofensīvu Sīrijas un Lībijas krīzes risināšanā. Mums vajadzīga ārpolitiski spēcīgāka Eiropa. Un esmu ļoti gandarīts, ka mūsu apņēmīgās Augstās pārstāves Federikas Mogerīni diplomātiskie panākumi Irānas kodolsarunās ir sagatavojuši pamatu šādai iniciatīvai. Gandarīts esmu arī par viņas gatavību cieši sadarboties ar mūsu dalībvalstīm, lai panāktu mieru un stabilitāti Sīrijā un Lībijā.

Lai atvieglotu Federikas uzdevumu, **Komisija šodien ierosina dibināt ārkārtas trasta fondu, kura pamatā būtu 1,8 miljardi eiro no mūsu kopīgajiem ES finanšu līdzekļiem un kurš būtu paredzēts tam, lai risinātu krīzes Sāhelā un Čada ezera reģionā, Somālijas pussalā un Ziemeļāfrikā**. Mēs gribam palīdzēt radīt ilgstošu stabilitāti, piemēram, piedāvājot darba iespējas vietējās kopienās, un tādējādi novērst destabilizācijas, piespiedu pārvietošanās un nelegālās migrācijas pamatcēloņus. Es ceru, ka visas ES dalībvalstis dos savu artavu un iekļausies mūsu centienos.

Nevēlos radīt ilūziju, ka bēgļu krīze beigsies drīz. Tā nebūs. **Taču neļaut bēgļu laivai pietauvoties pietātnē, dedzināt bēgļu nometnes vai vienaldzīgi noraudzīties nabadzīgos, bezpalīdzīgos cilvēkos – tas nav eiropeiski.**

Eiropa ir Kosas maiznieks, kas bez maksas dod maizi izsalkušajiem un nogurušajiem. Eiropa ir Minhenes un Pasavas studenti, kas sarūpē un jaunpienākušiem bēgļiem dzelzceļa stacijā izsniedz apģērbu. Eiropa ir Austrijas policists, kas nogurušos robežas šķērsotājus bēgļus laipni sveic savā valstī. Es gribu dzīvot tādā Eiropā.

Krīze ir liela, un vēl ejams tāls ceļš. Es paļaujos, ka jūs, šā Parlamenta deputāti, un arī visas dalībvalstis apliecināsi eiropeisku drosmi un dosieties uz priekšu tā, kā to liek mūsu kopīgās vērtības un mūsu vēsture.

Jauns sākums Grieķijai, eirozonai un Eiropas ekonomikai

Priekšsēdētāja kungs, cienītie Parlamenta locekļi!

Es minēju, ka šodien vēlos runāt par galvenajām problēmām. Tādēļ šajā runā par stāvokli Savienībā ir jāpievēršas situācijai Grieķijā, kā arī plašākiem secinājumiem, kas izriet no piektā Grieķijas krīzes gada, – šīs krīzes ietekme joprojām ir jūtama eirozonā, Eiropas ekonomikā un sabiedrībā kopumā.

Kopš gada sākuma sarunas Grieķijas jautājumā ir pārbaudījušas mūsu pacietību. Tika zaudēts gan laiks, gan uzticēšanās. Tika nodedzināti tilti. Tika pateikts daudz kas tāds, ko vairs neatsaukt.

Mēs pieredzējām politisku augstprātību, ķildošanos un nevērīgi izteiktus apvainojumus.

Pārāk bieži mēs redzējām cilvēkus, kuri uzskata, ka var uzspiest savu viedokli, nepavisam neņemot vērā citu uzskatus.

Mēs redzējām, kā eirozonā tika cita pret citu sarīdītas demokrātiskas valstis. Šo mēnešu laikā Grieķijā tika zaudēta iepriekšējā gadā pieredzētā atveseļošanās un radītās darbvietas.

Mēs kopīgi ielūkojāmies bezdibenī.

Un kārtējo reizi tikai tad, kad mēs jau atradāmies bezdibeņa malā, mēs spējām saskatīt kopainu un sākt pildīt savus pienākumus.

Galū galā tika panākta vienošanās, tika stingri ievērotas un īstenotas saistības. Uzticēšanās sāk atjaunoties, kaut arī tā joprojām ir ļoti trausla.

Es nelepojos ar visiem panākto rezultātu aspektiem. Tomēr varu lepoties ar Eiropas Komisijas darba grupām, kuras līdz augusta beigām nerimstoši, diennaktīm ilgi strādāja, lai satuvinātu ļoti atšķirīgas nostājas un rastu risinājumus Eiropas un Grieķijas tautas interesēs.

Es apzinos, ka ne visi bija apmierināti ar Komisijas darīto.

Daudzi Grieķijas politiķi nebija apmierināti ar to, ka mēs uzstājām veikt reformas Grieķijā, jo īpaši attiecībā uz neilgtspējīgo pensiju sistēmu un netaisnīgo nodokļu režīmu.

Daudzi citi Eiropas politiķi nevarēja saprast, kāpēc Komisija turpināja sarunas. Daži neizprata, kāpēc mēs vienkārši neatstājām visas sarunas Starptautiskā Valūtas fonda speciālistu ziņā; kāpēc mēs dažkārt runājām arī par programmu saistību sociālo pusi un grozījām tās, lai ņemtu vērā ietekmi uz sabiedrības vismazāk aizsargātajām grupām; vai to, ka es personīgi uzdrošinājos vairākkārt uzsvērt, ka eiro un dalība eiro ir paredzēta neatgriezeniska.

Priekšsēdētāja kungs, cienītie Parlamenta locekļi!

Komisijas pilnvarām sarunās ar tādu aizdevuma programmas valsti kā Grieķija ir ļoti skaidrs pamats: tas ir Līgums par Eiropas Savienību, kurā Komisija ir aicināta sekmēt Savienības kopējās intereses un nodrošināt noteikumu ievērošanu. Tie paši noteikumi ietver Līguma klauzulu, par kuru vienojās visas dalībvalstis, kas nosaka, ka dalība eiro ir neatsaucama.

Kamēr dalībvalstis nav grozījušas Līgumus, es uzskatu, ka Komisijai un visām pārējām ES iestādēm ir skaidras pilnvaras un pienākums darīt visu iespējamo, lai saglabātu eirozonas integritāti.

Ar visu eirozonas dalībvalstu ratificēto Eiropas Stabilizācijas mehānisma (ESM) līgumu Komisijai arī ir nepārprotami uzticēts risināt sarunas par aizdevuma programmām ar dalībvalsti. Mums tas ir jādara sadarbībā ar Eiropas Centrālo banku un, ja iespējams, kopā ar Starptautisko Valūtas fondu. Mums ir skaidras pilnvaras to darīt.

Tur, kur Līgumos runāts par Komisiju, es saprotu, ka tiek domāta Komisija kā iestāde, kuru politiski vada priekšsēdētājs un komisāru kolēģija. Tieši tāpēc es neatstāju sarunas ar Grieķiju tikai Komisijas ierēdniecības ziņā, neraugoties uz tās darbinieku lielo pieredzi un ieguldīto smago darbu. Es regulāri un personīgi runāju ar mūsu ekspertiem, nereti pat vairākas reizes dienā, lai virzītu viņus vai koriģētu viņu darbu. Es nodrošināju arī to, ka katru nedēļu stāvoklis sarunās ar Grieķiju tika sīki un ļoti politiski apspriests kolēģijas sanāksmēs.

Jo tas, vai palielināt PVN ne tikai restorāniem, bet arī pārstrādātai pārtikai, nav tikai tehnisks jautājums. Tas ir politisks un sociāls jautājums.

Tas nav tehnisks, bet gan dziļi politisks jautājums – vai nu palielināt PVN zālēm valstī, kurā krīzes dēļ valsts veselības aprūpes sistēma vairs nesedz 30 % iedzīvotāju vajadzības, vai arī tā vietā samazināt izdevumus militārām vajadzībām valstī, kurā joprojām ir viens no augstākajiem militāro izdevumu līmeņiem ES.

Tas pavisam noteikti nav tehnisks jautājums – samazināt pensijas visnabadzīgākajiem iedzīvotājiem vai samazināt minimālo algu, vai arī tā vietā uzlikt nodokli Grieķijas kuģu īpašniekiem.

Protams, beigu beigās tagadējās trešās Grieķijas programmas skaitļiem bija jāsummējas. Tomēr mēs spējām to panākt, paturot prātā sociālo taisnīgumu. Es ļoti rūpīgi izlasīju Eiropas Parlamenta trijotnes ziņojumu. Es ceru, ka jūs saskatāt, ka mēs esam guvuši mācības no iepriekšminētā, ka mēs pirmo reizi esam veikuši programmas sociālās ietekmes novērtējumu. Kaut gan, godīgi sakot, Komisijai šajās sarunās bija arī dažkārt jāpieņem kompromiss.

Man ir svarīgi, ka beigu beigās tika panākts kompromiss, par kuru varēja vienoties visas 19 eirozonas dalībvalstis, to skaitā Grieķija.

Pēc nedēļām ilgām sarunām, neliela progresa, atkārtotām neveiksmēm, daudziem krīzes momentiem

un nereti ar krietnu devu drāmas, mēs spējam 19. augustā parakstīt jaunu stabilitātes atbalsta programmu.

Tagad, kad jaunā programma ir izveidota, es vēlētos, lai tā būtu jauns sākums gan Grieķijai, gan eirozonai kopumā.

Būsim pavisam godīgi: mēs esam jauna, gara ceļa pašā sākumā.

Grieķijai tagad ir būtiski īstenot panākto vienošanos. Jābūt plašai politiskai atbildībai par to.

Pirms tika noslēgta galīgā vienošanās, es savā birojā biju uzaicinājis visu galveno Grieķijas politisko grupu vadītājus. Viņi visi apsolīja atbalstīt šo vienošanos, un kā pirmais pierādījums viņu apņēmībai bija balsojums Grieķijas parlamentā par jauno programmu un par pirmajiem trim reformu viļņiem. Es sagaidu, ka viņi turēs savu vārdu un īstēnos vienošanos, lai kurš būtu pie varas. **Grieķijai ir nepieciešams plašs atbalsts un reformu savlaicīga īstenošana, lai varētu atjaunot uzticību gan Grieķijas iedzīvotāju starpā, gan Grieķijas ekonomikai.**

Programma ir viena lieta, bet ar to nepietiek, lai nostādītu Grieķiju uz ilgtspējīgas izaugsmes ceļa. **Komisija atbalstīs Grieķiju, lai nodrošinātu, ka reformas iegūst apveidus. Un mēs palīdzēsim Grieķijai izstrādāt izaugsmes stratēģiju, par kuru tā ir atbildīga un kuru tā virza.**

Komisija sadarbībā ar Eiropas un starptautiskajiem partneriem un ar viņu palīdzību sniegs īpaši pielāgotu tehnisko palīdzību gan publiskās pārvaldes modernizēšanā, gan nodokļu inspekcijas neatkarības nodrošināšanā. Tas būs jaunā Strukturālo reformu atbalsta dienesta, ko es izveidoju jūlijā, galvenais uzdevums.

Komisija 15. jūlijā arī izvirzīja priekšlikumu ierobežot valsts līdzfinansējumu Grieķijā un izmaksāt finansējumu investīciju projektiem, kuriem pietrūkst likviditātes: **35 miljardu eiro paketi izaugsmei.** Tas ir steidzami, lai pēc mēnešiem ilgām finansiālām grūtībām panāktu atveseļošanos. Tā ir nauda, kas sasniegs Grieķijas reālo ekonomiku, lai uzņēmumi un iestādes varētu investēt un pieņemt darbiniekus.

Komisija nepārtraukti strādāja, lai sagatavotu šo priekšlikumu. Valstu parlamenti augustā tikās vairākas reizes. Tādējādi es ceru, ka Eiropas Parlaments arī uzņemsies veikt savu lomu saskaņā ar iepriekšējām saistībām. Mūsu programma izaugsmei Grieķijā atrodas Parlamentā jau divus mēnešus. Ja tā tiks pieņemta, joprojām būs vajadzīgas vairākas nedēļas līdz brīdim, kad pirmais eiro nonāks Grieķijas reālajā ekonomikā.

Es aicinu jūs sekot Padomes piemēram, kura vienosies par šo izaugsmes programmu līdz šā mēneša beigām. Eiropas Parlamentam šajā jautājumā vajadzētu rīkoties vismaz tikpat ātri kā Padomei.

Es sacīju, ka vēlos, lai jaunā programma būtu jauns sākums ne tikai Grieķijai, bet arī eirozonai kopumā, jo mums ir jāgūst būtiskas mācības no šīs krīzes, kas mūs ir vajājusi pārāk ilgi.

Ekonomikas un sociālā situācija to apliecina: vairāk nekā 23 miljoni iedzīvotāju Eiropas Savienībā šodien joprojām ir bez darba, un vairāk nekā puse ir bezdarbnieki gadu vai ilgāk. Eirozonā vien vairāk nekā 17,5 miljoni iedzīvotāju ir bez darba. Mūsu atveseļošanās kavē globālā nenoteiktība. Valdības parāds ES ir sasniedzis vidēji vairāk nekā 88 % no IKP, un eirozonā tas ir gandrīz 93 %.

Krīze nav beigusies. Tajā ir iestājies tikai pārtraukums.

Tas nenozīmē, kas nekas nenotiek. Bezdarba rādītāji samazinās, IKP pieaugums ir ātrākais gadu gaitā, un mājtsaimniecību un uzņēmumu finansēšanas nosacījumi ir ievērojami uzlabojušies. Vairākas dalībvalstis, kuras reiz smagi skāra krīze, piemēram, Latvija, Īrija, Spānija un Portugāle, un kuras saņēma Eiropas finansiālo palīdzību, tagad stabili palielina un konsolidē savu ekonomiku.

Tas ir progress, tomēr atveseļošanās ir pārāk lēna, pārāk trausla un pārāk atkarīga no mūsu ārējiem partneriem.

Vēl svarīgāk – krīze ir radījusi ļoti plašas atšķirības eirozonā un ES kopumā. Tā ir nodarījusi kaitējumu mūsu izaugsmes potenciālam. Tas ir papildus ilgtermiņa tendencei – pieaugošai nevienlīdzībai. Viss minētais ir veicinājis bažas par sociālo progresu, pārmaiņu vērtību un to, cik liela vērtība ir mūsu kopībai.

Mums ir jāatjauno konverģences process – gan dalībvalstu starpā, gan sabiedrībā –, tā centrā izvirzot ražīgumu, darbvietu radīšanu un sociālo taisnīgumu.

Mums ir nepieciešams vairāk Savienības mūsu Eiropā.

Eiropas Savienībai un manai Komisijai jo sevišķi tas nozīmē divas lietas: pirmkārt, investēt Eiropas darbvietu un izaugsmes avotos, jo īpaši mūsu vienotajā tirgū; un, otrkārt, pabeigt mūsu ekonomikas un monetāro savienību, lai izveidotu apstākļus noturīgai atveseļošanai. Mēs rīkojamies abos virzienos.

Kopā ar jums un dalībvalstīm mēs radījām **315 miljardu eiro Investīciju plānu Eiropai** ar jaunu

Eiropas Stratēģisko investīciju fondu (ESIF).

Mazāk nekā gadu pēc tam, kad es paziņoju par šo plānu, mēs esam nonākuši līdz tam brīdim, kad daži pirmie projekti jau tiek īstenoti:

40 000 mājsaimniecību visā Francijā saņems mazāku rēķinu par enerģiju un tiks izveidotas 6000 darbvietas, pateicoties investīciju fonda finansētai uzlabotai ēku energoefektivitātei.

Medicīnas klīnikās Barselonā pacientiem būs pieejama labāka ārstēšana, izmantojot jaunu, uz plazmas produktiem balstītu terapiju, ko finansē investīciju fonds.

Limerikā un citviet Īrijā ģimenēm ar četrpadsmit jaunu primārās aprūpes centru starpniecību būs uzlabota pieeja primārajai veselības aprūpei un sociālajiem dienestiem. Tas ir tikai sākums, kam sekos daudz līdzīgu projektu.

Vienlaikus ar mūsu investīciju plāna īstenošanu mēs atjaunināsim mūsu vienoto tirgu, lai iedzīvotājiem un uzņēmumiem visās 28 dalībvalstīs radītu vairāk iespēju. Pateicoties tādiem Komisijas projektiem kā digitālais vienotais tirgus, kapitāla tirgus savienība un enerģētikas savienība, mēs samazinām šķēršļus pārrobežu darbībām un izmantojam mūsu kontinenta mērogu, lai stimulētu inovāciju, apvienotu talantus un piedāvātu produktu un pakalpojumu plašāku izvēli.

Tomēr mēs cietīsim neveiksmi savos centienos panākt uzplaukumu, ja mēs neņemsim vērā būtisku mācību: mēs vēl neesam pārliecinājuši Eiropas un pasaules iedzīvotājus, ka mūsu Savienība pastāv ne tikai izdzīvošanas labad, bet tā var arī plaukt un zelt.

Nemuļķosim sevi – mūsu kolektīvā nespēja sniegt ātru un skaidru atbildi Grieķijas krīzei pēdējo mēnešu laikā ir mūs visus novājinājusi. Tā sabojāja uzticību mūsu vienotajai valūtai un ES reputāciju pasaulē.

Tam, kurš nezina, kurā ostā grib nonākt, nav ceļavēja – mums jāzina, kurp mēs dodamies.

Šī ir tā ziņojuma par ekonomikas un monetārās savienības pabeigšanu būtība, kuru es jūnijā iesniedzu kopā ar pārējo Eiropas iestāžu priekšsēdētājiem.

Man šķita pašsaprotami šajā nozīmīgajā darbā iekļaut priekšsēdētāju Šulcu. Galu galā Parlaments ir demokrātijas centrs ES līmenī, tāpat kā valstu parlamenti ir demokrātijas centri valstu līmenī. **Eiropas Parlaments ir eirozonas parlaments un tādām tam ir jāpaliek.** Eiropas Parlaments kā likumdevējs būs atbildīgs par lēmumu pieņemšanu par jaunajām iniciatīvām, kuras Komisija ierosinās turpmāko mēnešu laikā, lai padziļinātu mūsu ekonomikas un monetāro savienību. **Tādēļ es esmu gandarīts, ka pirmo reizi mēs esam sagatavojuši nevis "četrus priekšsēdētāju ziņojumu", bet gan "piecus priekšsēdētāju ziņojumu".**

Par spīti mēnešiem ilgām vēlu vakaru diskusijām, lai panāktu vienošanos attiecībā uz Grieķiju, mēs sagatavojām šo ziņojumu maijā un jūnijā, lai noteiktu virzienu ceļā uz drošāku nākotni. Vadošo ES iestāžu pieci priekšsēdētāji ir vienojušies par **plānu, kam vajadzētu ļaut mums līdz 2017. gada sākumam stabilizēt un konsolidēt eirozonu**; un tad, balstoties uz mūsu ekonomikas atjaunoto konvergenci, panākt **pamatīgākas reformas** un pāriet no krīzes izturēspējas uz jaunām izaugsmes izredzēm.

Kā jau mēs sagaidījām, piecu priekšsēdētāju ziņojums ir izraisījis dzīvu diskusiju visā Eiropā. Daži apgalvo, ka mums ir vajadzīga eiro valdība. Citi apgalvo, ka ir vajadzīga lielāka disciplīna un noteikumu ievērošana. Es piekritu abiem viedokļiem: mums ir vajadzīga kolektīva atbildība, lielāka apziņa par kopējām interesēm un pilnībā jāievēro un jāīsteno tas, par ko kolektīvi esam vienojušies. Tomēr es nepiekritu, ka tā rezultātā būtu jāvairo iestāžu skaits vai jāatstāj eiro "autopilota" režīmā, it kā ar jaunām iestādēm vai burvju noteikumiem varētu panākt lielāku vai labāku rezultātu.

Vienoto valūtu nevar uzturēt, balstoties tikai uz noteikumiem un statistiku. Tai ir nepieciešama pastāvīga politiska izvērtēšana kā pamats jaunām ekonomikas, fiskālās un sociālās politikas izvēlēm.

Piecu priekšsēdētāju ziņojums ietver pilnu darba programmu turpmākajiem gadiem, un es vēlos, lai mēs ātri rīkotos visos – ekonomikas, finanšu, fiskālās un politiskās Savienības – virzienos. Daļa centienu būs jākoncentrē uz eirozonu, bet citos būtu jāļauj piedalīties visām 28 dalībvalstīm, ņemot vērā to ciešo mijiedarbību ar vienoto tirgu.

Ļaujiet man uzsvērt piecas sfēras, kurās Komisija ātri iesniegs vērienīgus priekšlikumus un kurās mēs gaidīsim progresu jau šoruden.

Pirmkārt: pieci priekšsēdētāji vienojās, ka mums ir vajadzīga **vienota sistēma, lai nodrošinātu, ka iedzīvotāju banku ietaupījumi vienmēr ir aizsargāti līdz 100 000 eiro apmērā vienai personai un kontam.** Tas ir mūsu banku savienības trūkstošais elements.

Patlaban šādas aizsardzības shēmas pastāv, taču tās ir valstu shēmas. **Mums ir nepieciešama**

eiropeskāka sistēma, kas ir nodalīta no valdību makiem tā, lai iedzīvotāji varētu būt pilnīgi pārliecināti, ka viņu ietaupījumi ir drošībā.

Mēs visi redzējam, kas vasarā notika Grieķijā: iedzīvotāji saprotamā kārtā izņēma savus ietaupījumus, jo viņiem nebija ticības un uzticības valsts finansiālajai spējai atbalstīt tās banku sistēmu. Tam ir jāmainās.

Steidzami nepieciešama vienota depozītu garantiju sistēma, un Komisija līdz gada beigām iesniegs tiesību akta priekšlikumu par pirmajiem pasākumiem šādas sistēmas izveidei.

Protams, es pilnībā apzinos, ka šajā jautājumā vēl nav vienprātības. Tomēr es arī zinu, ka daudzi no jums ir tikpat pārliecināti kā es par nepieciešamību virzīties uz priekšu. Skeptiskāk noskaņotajiem es gribu teikt: Komisija pilnībā apzinās, ka dalībvalstu sākuma pozīcijas atšķiras. Dažas valstis ir attīstījušas un labi finansējušas savas valsts depozītu apdrošināšanas sistēmas. Citas vēl tikai veido šādas sistēmas. Mums šīs atšķirības ir jāņem vērā. Tāpēc piecu priekšsēdētāju ziņojumā ir aizstāvēta nevis pilna kopīgošana, bet gan jauna pieeja, izmantojot **pārpadrošināšanas sistēmu**. Turpmāko nedēļu laikā mēs izklāstīsim sīkāku informāciju par šo jautājumu.

Otrkārt: **mums ir jāpanāk spēcīgāka eiro pārstāvība pasaules arēnā**. Kā tas nākas, ka eirozona, kurai ir otra lielākā valūta pasaulē, ekonomikas jautājumos starptautiskajās finanšu iestādēs joprojām nespēj runāt vienbalsīgi?

Uz brīdi iedomājieties sevi Starptautiskā Valūtas fonda ikdienas darbā. Mēs labi zinām, cik svarīgs ir SVF. Tomēr, tā vietā, lai runātu vienbalsīgi kā eirozona, Beļģijai un Luksemburgai ir jāvienojas par savu balsošanas nostāju ar Armēniju un Izraēlu; un Spānija atrodas vienā grupā ar Latīņamerikas valstīm.

Kā tas nākas, ka mēs – eiropieši – kopā esam tādu pasaules iestāžu kā SVF un Pasaules Banka lielākie akcionāri, bet tik un tā rīkojamies kā mazākums?

Kā tas nākas, ka Āzijā tiek izveidota stratēģiski nozīmīga jauna Infrastruktūras investīciju banka, un Eiropas valdības, tā vietā, lai koordinētu savus centienus, iesaistās sacensībā par to, kura pirmā kļūs par bankas locekli?

Mums ir jāklūst pieauguši un prioritāte jāpiešķir mūsu kopīgajām interesēm, nevis nacionālajām interesēm. **Manuprāt, Eiropas priekšsēdētājam vajadzētu būt pašsaprotamam eirozonas pārstāvim starptautiskās finanšu iestādēs, piemēram, SVF.**

Treškārt: **mums ir vajadzīga iedarbīgāka un demokrātiskāka ekonomikas un budžeta uzraudzības sistēma**. Es vēlos, lai šis parlaments, dalībvalstu parlamenti, kā arī sociālie partneri visos līmeņos kļūtu par galvenajiem šā procesa dalībniekiem. Es vēlos arī to, lai eirozonas kopējās intereses jau sākotnēji tiktu labāk atspoguļotas ES un dalībvalstu politikās: kopuma intereses nav tikai tā sastāvdaļu summa. Tas tiks atspoguļots mūsu priekšlikumos par Eiropas ekonomikas politikas koordinācijas semestra turpmāku racionalizēšanu un stiprināšanu.

Nevēlos, lai turpmāk mūsu priekšlikumi attiecībā uz eirozonas ekonomikas vispārējo orientāciju būtu tikai tukši vārdi. Vēlos, lai tie būtu īstens orientieris, it īpaši attiecībā uz eirozonas fiskālo nostāju.

Ceturtkārt: **mūsu nodokļu politikai ir jāklūst taisnīgāka**. Tam ir nepieciešama lielāka pārredzamība un taisnīgums – gan pilsoņiem, gan komercsabiedrībām. Jūnijā mēs iepazīstinājam ar rīcības plānu, kura būtība ir šāda: **komercsabiedrībai nodokļi ir jāmaksā valstī, kurā tā gūst peļņu**.

Solis virzienā uz šo mērķi ir mūsu darbs pie kopējās konsolidētās uzņēmumu ienākuma nodokļa bāzes. Pateicoties šim vienkāršojumam, apiet nodokļus kļūs sarežģītāk.

Mēs arī cītīgi sadarbojamies ar Padomi, lai līdz gada beigām noslēgtu nolīgumu par automātisku informācijas apmaiņu par nodokļu nolēmumiem.

Vienlaikus mēs sagaidām, ka ļoti drīz rezultātus dos mūsu pētījumi par dalībvalstu dažādajām nodokļu shēmām.

Un mēs pārvaram grūtības, cenšoties panākt, lai dalībvalstis līdz gada beigām pieņemtu kādu no finanšu darījuma nodokļa variantiem.

Mums vajag vairāk Eiropas, mums vajag vairāk Savienības un mums vajag taisnīgāku nodokļu politiku.

Piektkārt: **mums ir jāintensificē darbs pie taisnīga un patiešām visas Eiropas mēroga darbaspēka tirgus**. Šajā kontekstā taisnīgums nozīmē to, ka tiek veicināta un nodrošināta pilsoņu pārvietošanās brīvība kā mūsu Savienības pamattiesība, vienlaikus novēršot ļaunprātīgas izmantošanas gadījumus un sociālā dempinga riskus.

Darbaspēka mobilitāte ir vēlama un nepieciešama, lai panāktu eirozonas un vienotā tirgus uzplaukumu.

Tomēr darbaspēka mobilitāte ir jābalsta uz skaidriem noteikumiem un principiem. Galvenajam principam vajadzētu būt šādam: tiek nodrošināta **tāda pati samaksa par tādu pašu darbu tajā pašā vietā.**

Es vēlos, lai šo centienu ietvaros tiktu izveidots **Eiropas sociālo tiesību pīlārs**, kurā būtu ņemtas vērā Eiropas valstu sabiedrībās un darbaspēka tirgū notiekošās pārmaiņas. Un kuru var izmantot par kompasu konverģences atjaunošanai eirozonā.

Šim Eiropas sociālo tiesību pīlāram būtu jāpapildina tas, ko ar kopīgiem spēkiem jau esam sasnieguši attiecībā uz strādājošo personu aizsardzību visā ES. Vēlos, lai šā procesa galvenie dalībnieki būtu sociālie partneri. Esmu pārliecināts, ka mēs darām pareizi, sākot ar šo iniciatīvu eirozonas ietvaros, vienlaikus dodot iespēju citām ES dalībvalstīm pievienoties, ja tās vēlas.

Kā teikts piecu priekšsēdētāju ziņojumā, mums būs arī nepieciešams raudzīties uz priekšu uz fundamentālākiem pasākumiem attiecībā uz eirozonu. Komisija 2017. gada pavasarī nāks klajā ar attiecīgu balto grāmatu.

Jā, laika gaitā mums būs nepieciešams izveidot eirozonas "finanšu ministriju", kas būtu pārskatatbildīga Eiropas mērogā. Un esmu pārliecināts, ka tā būtu jābalsta uz Eiropas Stabilizācijas mehānismu, ko izveidojām krīzes laikā un kas ar potenciālo kredītu apjomu 500 miljardi eiro ir spēcīgs atbalsts, kas ir tikpat svarīgs kā SVF atbalsts. ESM būtu pakāpeniski jāuzņemas plašākas makroekonomikas stabilizācijas funkcijas, lai labāk reaģētu uz satricinājumiem, kas nevar tikt pārvaldīti dalībvalsts mērogā vien. Mēs šā pilnvaru termiņa otrajā pusē veiksīm tam nepieciešamos priekšdarbus.

Eiropas Savienība ir dinamisks projekts. Projekts, kas paredzēts tās iedzīvotāju vajadzību apmierināšanai. Tajā nav nedz uzvarētāju, nedz zaudētāju. Mēs visi saņemam atpakaļ vairāk, nekā mēs tai dodam. Tas ir vienots, visaptverošs projekts. Šī atziņa ir adresēta arī mūsu partneriem Apvienotajā Karalistē, ko es vienmēr paturu prātā, kad domāju par nākamo mēnešu lielajiem politiskajiem uzdevumiem.

Taisnīgs risinājums attiecībās ar Lielbritāniju

Kopš esmu stājies amatā, situācija attiecībā uz Apvienoto Karalisti ir kļuvusi skaidrāka: pirms 2017. gada beigām notiks referendums par to, vai Lielbritānija paliek Savienības sastāvā. Protams, tas būs jāizlemj balsotājiem Apvienotajā Karalistē. Tomēr nebūtu nedz godīgi, nedz reālistiski teikt, ka šis lēmums nebūs stratēģiski svarīgs Savienībai kopumā.

Es vienmēr esmu teicis, ka vēlos, lai Apvienotā Karaliste paliktu Eiropas Savienībā. Un ka es vēlos kopā ar britu valdību izstrādāt taisnīgu risinājumu Lielbritānijai.

Briti uzdod ES adresētus fundamentālus jautājumus par ES. Par to, vai ES saviem pilsoņiem sniedz labklājību. Par to, vai ES rīcībā galvenā uzmanība ir pievērsta jomām, kurās tā var sasniegt rezultātus. Par to, vai ES ir atvērta pārējai pasaulei.

Tie ir jautājumi, uz kuriem ES var atbildēt – ne tikai Apvienotās Karalistes labad. Visas 28 ES dalībvalstis vēlas, lai ES būtu moderna un mērķorientēta – visu savu pilsoņu interesēs. Mēs visi piekritam, ka ES ir jāpielāgojas un jāmainās, ņemot vērā mums pašlaik aktuālos, lielos uzdevumus un krīzi.

Tieši tādēļ mēs noslēdzam vienotā tirgus izveidi, mazinām birokrātiskos šķēršļus, uzlabojam ieguldījumu vidi maziem uzņēmumiem.

Tieši tādēļ mēs veidojam digitālo vienoto tirgu – lai panāktu to, ka no atrašanās vietas ES nav atkarīgs, kāda cena ir jāmaksā, kad internetā tiek rezervēta automašīna. Mēs modernizējam ES autortiesību noteikumus – lai uzlabotu iedzīvotāju iespējas piekļūt tiešsaistē pieejamajam kultūras satura klāstam, vienlaikus nodrošinot, ka autori saņem taisnīgu atlīdzību. Un pavisam nesen – pirms diviem mēnešiem – ES vienojās par viesabonēšanas maksas atcelšanu 2017. gada vasarā; tas ir pavērsiens, kuru daudzus gadus ir gaidījuši daudzi tūristi un ceļotāji, it īpaši no Lielbritānijas.

Tieši tādēļ mēs apspriežam tirdzniecības nolīgumus ar lielvalstīm, piemēram, transatlantisko tirdzniecības un ieguldījumu partnerību. Tieši tādēļ mēs atveram tirgus un atceļam ierobežojumus uzņēmumiem un strādājošām personām visās 28 ES dalībvalstīs.

Arī pats personīgi esmu apņēmis uzlabot veidu, kādā Savienība sadarbojas ar dalībvalstu parlamentiem. Pienākumu ciešāk mijiedarboties ar dalībvalstu parlamentiem esmu ierakstījis visu manas Komisijas locekļu pilnvarojuma vēstulēs. **Esmu pārliecināts, ka mūsu attiecību stiprināšana ar dalībvalstu parlamentiem Savienību pietuvinās iedzīvotājiem, kuriem tā kalpo.** Tas ir vērienīgs mērķis; es zinu, ka tas ir arī premjerministra Devida Kamerona mērķis. Esmu pārliecināts, ka mēs spēsim kopīgi rast atbildi.

Vairāk nekā pirms gada, kad notika mana kampaņa ar mērķi kļūt par Komisijas priekšsēdētāju, es solīju, ka priekšsēdētāja amatā mēģināšu panākt taisnīgu risinājumu Lielbritānijai. Risinājumu, kas ir taisnīgs pret Lielbritāniju. Un kas ir taisnīgs arī pret pārējām 27 dalībvalstīm.

Es vēlos nodrošināt, ka mēs saglabājam visu četru vienotā tirgus brīvību neaizskaramību un vienlaikus atrodam veidu, kā padarīt iespējamu eirozonas papildu integrāciju, lai stiprinātu ekonomikas un monetāro savienību.

Lai ievērotu taisnīgumu attiecībā pret Apvienoto Karalisti, daļa no šā risinājuma būs fakta atzīšana, ka ne visas dalībvalstis piedalās visās ES politikas jomās. Īpašajos protokolos ir noteikts Apvienotās Karalistes statuss, piemēram, attiecībā uz eiro, kā arī tieslietām un iekšlietām. Lai ievērotu taisnīgumu attiecībā pret pārējām dalībvalstīm, Apvienotās Karalistes izvēle nedrīkstētu liegt tām īstenot papildu integrāciju, ja tās to uzskata par piemērotu.

Es mēģināšu panākt taisnīgu risinājumu Lielbritānijai. Es to darīšu viena vienīga iemesla dēļ: tādēļ, ka esmu pārliecināts, ka ES ir labāka, ja tajā ietilpst Lielbritānija, un ka Lielbritānija ir labāka, ja tā atrodas ES sastāvā.

Galvenajās jomās mēs ar kopīgu rīcību varam sasniegt daudz vairāk nekā mēs varētu sasniegt katrs pats par sevi. Tas it īpaši ir sakāms par milzīgajiem ārpolitikas uzdevumiem, kuri pašlaik ir aktuāli Eiropai un kurus es aplūkošu nākamajā šīs runas daļā.

Vienoti līdzās Ukrainai

Eiropa ir neliela daļa no pasaules. Ja mēs kaut ko varam piedāvāt, tad tās ir mūsu zināšanas un līderība.

Apmēram pirms gadsimta Eiropā dzīvoja viena piektdaļa pasaules iedzīvotāju; tagad tā ir vairs tikai viena devītdaļa, un nākamajā gadsimtā tā būs viena divdesmit piektā daļa.

Esmu pārliecināts, ka mēs varam veikt (un mums ir jāveic) funkcijas pasaules mērogā – nevis mūsu pašu iedomu pēc, bet gan tādēļ, ka mums ir ko piedāvāt. Mēs varam pasaulei parādīt, kāds spēks ir vienotībā un kādas stratēģiskās intereses virza kopīgo rīcību. Nekad iepriekš nav bijis steidzamāka un svarīgāka iemesla rīkoties tieši tā.

Pasaulē pašlaik norisinās vairāk nekā 40 aktīvi konflikti. Kamēr šie konflikti vērsas plašumā, kamēr tiek izjauktas ģimenes un gruvešos pārvērstas mājas, nevaru tagad, gandrīz 60 gadus pēc Eiropas Savienības dibināšanas, vērsties pie jums un noskaņot jūs uz miera nots. Tas tādēļ, ka pasaulē nav miera.

Ja vēlamies veicināt mierīgāku pasauli, mums vajadzēs vairāk Eiropas un vairāk Savienības mūsu ārpolitikā. Vissteidzamāk tas ir nepieciešams attiecībā uz Ukrainu.

Uzdevums palīdzēt Ukrainai izdzīvot, īstenot reformas un sasniegt labklājību ir Eiropas uzdevums. Galu galā Ukrainas sapnis – Maidana sapnis – ir eiropiešu sapnis: dzīvot modernā valstī ar stabilu ekonomiku un stabilu un taisnīgu politisko sistēmu.

Pēdējo divpadsmit mēnešu laikā man bija iespēja labi iepazīt prezidentu Porošenko: samita ietvaros, vakariņās pie viņa mājās, daudzās apspriedēs un neskaitāmās telefonsarunās. Viņš ir uzsācis savas valsts pārveidi. Viņš cīnās par mieru. Viņš ir pelnījis mūsu atbalstu.

Mēs jau esam daudz paveikuši: aizdevuši 3,41 miljardu eiro triju makrofinansciālās palīdzības programmu ietvaros, kā starpnieki palīdzējuši noslēgt darījumu, kas Ukrainai nodrošinās gāzes piegādes ziemā, un konsultējuši par tiesu sistēmas reformu. Lai gūtu panākumus, ES un visām tās dalībvalstīm ir jāsniedz savs ieguldījums.

Mums būs arī jā saglabā mūsu vienotība.

Mums ir nepieciešama vienotība jautājumā par **mūsu austrumu dalībvalsti – it īpaši Baltijas valsti – drošību. Drošība un ES dalībvalstu robežas ir neaizskaramas. Vēlos, lai Maskava to nepārprotami saprastu.**

Mums ir nepieciešama lielāka vienotība jautājumā par sankcijām. Sankcijas, kuras ES ir piemērojusi Krievijai, ir saistītas ar izmaksām ikvienas mūsu dalībvalsts ekonomikai un ietekmi uz svarīgām nozarēm, piemēram, lauksaimniecību. Tomēr sankcijas ir spēcīgs instruments, kas vērstas pret agresiju un starptautisko tiesību pārkāpšanu. Šī politika ir jāuztur spēkā, līdz tiek pilnā apmērā īstenotas Minskas vienošanās. Mums vēl būs nepieciešama pacietība un mūsu vienotība.

Tomēr mums ir arī jāturpina meklēt risinājumi.

Brisbenā notikušās G20 tikšanās ietvaros es runāju ar prezidentu Putinu: mūsu divpusējā apspriede turpinājās līdz agram rītam. Mēs atcerējāmies, cik ilgi mēs viens otru pazīstam un cik ļoti ir mainījušies laiki. ES un Krievijas sadarbības gaisotnes vietā ir stājušās aizdomas un neuzticība.

ES ir jāskaidro Krievijai, kāda ir konfrontācijas cena, tomēr ir arī jāsignalizē, ka ES ir gatava iesaistīties.

Es nevēlos Eiropu, kas tikai pasīvi vēro vēstures gaitu. Es vēlos Eiropu, kas to virza uz priekšu. Ja Eiropas Savienība ir vienota, mēs varam izmainīt pasauli.

Vienoti kā virzošais spēks klimata pārmaiņu izraisīto problēmu risināšanā

Viens piemērs tam, kur Eiropa jau ir virzošais spēks, ir mūsu rīcība klimata pārmaiņu jomā.

Mēs Eiropā labi zinām, ka klimata pārmaiņas ir milzīgs pasaules mēroga uzdevums; tas ir bijis skaidrs jau ilgāku laiku.

Mūsu kopīgā planēta – tās atmosfēra un stabils klimats – nevar izturēt, kā cilvēce to izmanto.

Daži pasaules reģioni ir dzīvojuši, pārsniedzot savas iespējas, uzkrājot oglekļa dioksīda emisijas parādu un dzīvojot uz tā. Kā liecina ekonomika un krīžu pārvarēšanas pieredze, dzīve uz parāda nav ilgtspējīga rīcība.

Daba pietiekami ātri mums uzrādīs rēķinu. Dažos pasaules reģionos klimata pārmaiņas maina konfliktu iemeslus – kontrole pār dambi vai ezeru var būt stratēģiski svarīgāka nekā kontrole pār naftas pārstrādes ražotni.

Klimata pārmaiņas ir pat viens no galvenajiem jauna migrācijas fenomena cēloņiem. Klimata bēgļi kļūs par jaunu problēmu – ja nerīkosimies pietiekami ātri.

Pēc 90 dienām pārstāvji no visas pasaules tiksies Parīzē, lai vienotos par rīcību, kā novērst to, ka pasaules mēroga temperatūra pieaug par vairāk nekā 2 grādiem pēc Celsija. **ES ir uz pareizā ceļa: jau martā tā nāca klajā ar skaidru apņemšanos līdz 2030. gadam sasniegt visai ekonomikai saistošu mērķi – emisijas gāzu apjoma samazinājumu par vismaz 40 % salīdzinājumā ar 1990. gada rādītāju. Tā ir visvērienīgākā līdz šim publiskotā apņemšanās.**

Citi mums seko, daži gan tikai atturīgi.

Mūsu starptautiskajiem partneriem vēlos teikt ļoti skaidri: ES neparakstīs kaut kādu vienošanos. Mana prioritāte un Eiropas prioritāte ir pieņemt vērienīgu, stabilu un juridiski saistošu vienošanos par pasaules klimatu.

Tieši tādēļ mana Komisija un es daļu šā pirmā gada pavadījām, mobilizējot atbalstu mūsu vērienīgajiem Parīzes tikšanās mērķiem. Maijā biju Tokijā, kur premjerministru Abi rosināju ar mums sadarboties, lai nodrošinātu, ka Parīzes tikšanās būs cienīgs Kioto protokola turpinājums.

Jūnijā notikušajā G7 samitā valstu un valdību vadītāji vienojās par ilgtermiņa mazoglekļa stratēģiju izstrādāšanu un atteikšanos no fosilā kurināmā līdz gadsimta beigām.

Pēc tam tikos ar Ķīnas premjerministru Li Kecjanu (*Li Keqiang*), lai gatavotos Parīzei un uzsāktu sadarbību, kas nodrošinātu, ka mūsdienu pilsētas ir gatavas apmierināt nākamo paaudžu vajadzības enerģijas un klimata jomā.

Un kolēģijas locekļi saziņā ar Augsto pārstāvi ir bijuši iesaistīti klimata diplomātijas pasākumos. Šodien Komisijas loceklis Ariass Kanjete uzturas Papua-Jaungvinejā, kur viņš Parīzes tikšanās plānus apspriež ar Klusā okeāna salu foruma valstu vadītājiem. Ja nenotiks korigējoša rīcība ar klimata pārmaiņām saistīto problēmu risināšanai, okeāna līmenis celsies un šīs salas, tēlaini izsakoties, kļūs par kanārijputniņu ogļu raktuvē.

Tomēr, ja Parīzes tikšanās laikā tiks sasniegti rezultāti, tad pirmoreiz cilvēces vēsturē tiks izveidots starptautisks regulējums efektīvai cīņai pret klimata pārmaiņām.

Parīze būs nākamā pietura, bet ne pēdējā pietura. Mēs esam ceļā uz Parīzi, bet pēc tam nokļūsim uz ceļa no Parīzes.

Mana Komisija strādās, lai nodrošinātu, ka Eiropa saglabā savu vadošo vietu cīņā pret klimata pārmaiņām. Mēs raudzīsimies, lai mūsu darbi sakrīt ar runām.

Mums nav brīnumieroča, kas varētu neitralizēt ar klimata pārmaiņām saistītās problēmas. Tomēr mūsu tiesiskais regulējums, piemēram, ES emisijas kvotu tirdzniecības sistēma, un mūsu rīcība ir devusi mums iespēju samazināt oglekļa dioksīda emisijas apjomu, vienlaikus uzturot ekonomikas izaugsmi.

Mūsu mērķorientētā klimata politika ir devusi arī rezultātus saistībā ar mums ļoti nepieciešamajiem enerģētikas savienības mērķiem: pateicoties tai, esam pasaules virzošais spēks atjaunojamo energoresursu nozarē, kurā ES mērogā pašlaik ir nodarbināti vairāk nekā viens miljons cilvēku un kuras apgrozījums ir 130 miljardi eiro, ieskaitot eksporta darījumus 35 miljardu eiro apmērā. Eiropas komercsabiedrību turējumā pašlaik atrodas 40 % no visiem patentiem atjaunojamo energoresursu tehnoloģiju jomā, un tehnoloģiju attīstības ātrums palielina ekotehnoloģiju tirdzniecības potenciālu visā

pasaulē.

Tieši tādēļ enerģētikas savienības īstenošanas ietvaros par stratēģisko prioritāti ir izvirzītas inovācijas un mūsu tirgu starpsavienojumi.

To es jums apsolīju pagājušajā gadā, un pie tā šī Komisija ir rezultatīvi strādājusi un turpinās to darīt arī turpmāk.

Cīņa pret klimata pārmaiņām netiks uzvarēta vai zaudēta diplomātiskās apspriedēs Briselē vai Parīzē. Tā tiks uzvarēta vai zaudēta uz vietas un pilsētās, kur lielākā daļa eiropiešu dzīvo, strādā un patērē apmēram 80 % no visas Eiropā ražotās enerģijas.

Tieši tādēļ esmu lūdzis priekšsēdētāju Šulcu nākamajā mēnesī Parlamentā uzņemt Pilsētas mēru pakta tikšanos, kurā ieradīsies pašvaldību vadītāji no vairāk nekā 5000 Eiropas pilsētām. Viņi visi ir pauduši apņēmību sasniegt ES CO2 samazināšanas mērķi. Ceru, ka visi šā Parlamenta deputāti sniegs savu atbalstu pasākumiem, kurus pašvaldības un novadi visā Eiropā veic, lai Parīzes tikšanās un tālākie soļi šajā jomā varētu noritēt sekmīgi.

Nobeigums

Priekšsēdētāja kungs, cienītie deputāti!

Šodien nepieņemu daudz lietas, jo tas nebija iespējams. Piemēram, es būtu vēlējis jūs uzrunāt Kipras jautājumā: ceru un vēlos, lai nākamajā gadā šī sala tiktu apvienota. Pēc tam, kad jūlijā Zaļās līnijas viduspunktā ilgā sarunā apspriedos ar prezidentiem Niku Anastasiadu un Mustafu Akinci, esmu pārliecināts, ka, balstoties uz abu vadītāju ilgtermiņa mērķi un politisko gribu, pašreizējos apstākļos un ar pastāvīgu un labu ANO un ES centienu koordināciju tas būs iespējams. Es piedāvāju visu manu atbalstu un palīdzību, lai būtu iespējams sasniegt šo mērķi. Tādēļ, ka esmu pārliecināts: **ES dalībvalstī mūriem un nožogojumiem nav vietas.**

Vēl neesmu runājis par šonedēļ Briselē notikušo Eiropas lauksaimnieku protesta pasākumu. **Esmu vienisprātis ar viņiem: tas nav normāli, ka tirgū viena litra piena cena ir mazāka par viena litra ūdens cenu.** Tomēr neesmu pārliecināts, ka varam sākt vai ka mums būtu jāsāk piena tirgus mikropārvaldība no Briseles. Mums ir jāsniedz kompensācija lauksaimniekiem, kuri ir cietuši Krievijai uzlikto sankciju ietekmē. Tāpēc Komisija lauksaimniekiem piedāvā **solidaritātes paketi 500 miljonu eiro apmērā.** Eiropas un dalībvalstu konkurences uzraudzības iestādēm būtu padziļināti jāizvērtē tirgus struktūra. Kaut kas tur nav kārtībā. Mans iespaids ir tāds, ka mums ir jānovērš mazumtirdzniecībā pastāvošie oligopola gadījumi.

Būtu jārunā arī par daudzām citām lietām, tomēr, pievēršoties galvenajiem jautājumiem un galvenajiem uzdevumiem, kas pašlaik mums ir aktuāli, man kļūst skaidra viena lieta: neatkarīgi no tā, vai mēs runājam par bēgļu krīzi, ekonomiku vai ārpolitiku: mēs varam gūt panākumus vienīgi kā Savienība.

Kas ir šī Savienība, kas pārstāv 507 miljonus Eiropas pilsoņu? Savienība nav tikai Brisele vai Strasbūra. Savienība ir Eiropas iestādes. Savienība ir arī dalībvalstis. Tā ir dalībvalstu valdības un parlamenti.

Pietiktu ar to, ka tikai viens no mums negūst rezultātus, lai mums visiem rastos problēmas.

Eiropai un mūsu Savienībai ir jāsasniedz rezultāti. Lai gan es parasti stingri aizstāvu Kopienas metodi, krīzes laikos neesmu "pūrists": man ir vienalga, kā mēs atrisinām krīzi – ar starpvaldību risinājumiem vai kopīgi virzītiem procesiem – ja vien mēs rodam risinājumu un paveicam lietas Eiropas pilsoņu interesēs.

Tomēr, ja mēs redzam, ka metodei ir trūkumi, mums ir jāmaina mūsu pieeja.

Palūkosimies uz bēgļu pārceļšanas mehānismu, ko maijā piedāvājam Grieķijai un Itālijai: Komisija ierosināja juridiski saistošu vispārējas solidaritātes shēmu. Dalībvalstis tā vietā izvēlējās brīvprātīgu pieeju. Rezultāts: skaitlis 40 000 tā arī netika sasniegts. Neviena pati persona, kurai vajadzīga aizsardzība, vēl nav tikusi pārceļta, un Itālija un Grieķija turpina individuāli tikt ar to galā. Tas vienkārši neder.

Palūkosimies uz starpvaldību risinājumiem, piemēram, 2011. gada fiskālo pakta nodokļu disciplīnas stiprināšanai un 2014. gada nolīgumu, ar ko izveido vienotu banku noregulējuma fondu. Tagad redzam, ka neviena pati dalībvalsts nav pilnīgi īstenojusi fiskālo pakta. Un tikai 4 no 19 dalībvalstīm ir ratificējušas nolīgumu par banku noregulējuma fondu, kura darbību ir paredzēts sākt 2016. gada 1. janvārī.

Tas vienkārši neder, ja vēlamies paveikt pašlaik aktuālos, milzīgos uzdevumus.

Mums ir jāstrādā citādi.

Mums ir jābūt ātrākiem.

Mums ir jābūt eiropeskākiem metožu izvēlēm.

Ne tāpēc, ka vēlamies iegūt varu Eiropas mērogā. Tāpēc, ka mums steidzami ir vajadzīgi labāki un ātrāki rezultāti.

Mūsu Savienībā vajag vairāk Eiropas.

Mūsu Savienībā vajag vairāk Savienības.

Visu mūžu esmu ticējis Eiropai. Tam ir vairāki iemesli; zinu un esmu atvieglots, ka daudzi no tiem neskar mūsdienu paaudzes.

Stājoties amatā, teicu, ka vēlos atjaunot tiltus, kas kļūst nestabili. Tur, kur solidaritāte sāk irt pa vilēm. Tur, kur uz āru laužas vecie dēmoni.

Mums priekšā ir tāls ceļš.

Tomēr tad, kad pēc vairākām paaudzēm cilvēki par šo brīdi lasīs Eiropas vēstures grāmatās, lai būtu tā, ka viņi varēs lasīt – mēs bijām vienoti, apliecinot līdzcietību, un atvērām mūsu mājas tiem, kuriem ir nepieciešama mūsu aizsardzība.

Ka mēs apvienojām spēkus, risinot pasaules mēroga problēmas, aizsargājot mūsu vērtības un risinot konfliktus.

Mēs panācām, ka nodokļu maksātājiem vairs nekad nebūs jāmaksā par finanšu spekulantu alkatības izraisītām problēmām.

Ka, būdami vienoti, mēs nodrošinājām izaugsmi un labklājību mūsu ekonomikai, mūsu uzņēmumiem un – pāri visam – mūsu bērniem.

Ka mēs Savienību padarījām spēcīgāku nekā tā jebkad ir bijusi.

Ka mēs kopīgi rakstījām Eiropas vēsturi. Vēsturi, par ko mūsu mazbērni stāstīs ar lepnumu.

SPEECH/15/5614

Attachments

[Key quotes of President Juncker.pdf](#)

Photos & Videos

- [State of the Union Address 2015 by Jean-Claude Juncker, President of the EC](#)
- [State of the Union Address 2015 by Jean-Claude Juncker, President of the EC](#)
- [State of the Union Address 2015 by Jean-Claude Juncker, President of the EC](#)
- [State of the Union Address 2015 by Jean-Claude Juncker, President of the EC](#)
- [State of the Union Address 2015 by Jean-Claude Juncker, President of the EC](#)
- [State of the Union Address 2015 by Jean-Claude Juncker](#)
- [Joint press conference by Martin Schulz, President of the EP, and Jean-Claude Juncker, following the State of the Union Address 2015](#)
- [State of the Union Address 2015 by Jean-Claude Juncker: highlights](#)